

ע"פ 62321/03/17 - שמואל שמוליק כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 62321-03-17

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

שמואל שמוליק כהן
ע"י ב"כ עו"ד שינקולבסקי

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אילן סלע) מיום 26.2.17 בת"פ
27444-01-14.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. המערער נדון ל- 140 שעות של"צ ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד ההרשעה.

2. המערער הועמד לדין ביחד עם שני נאשמים נוספים. ואלה המעשים בהם הודה: ביום 13.08.11, במהלך בילוי של המערער ונאשמים 1 ו- 2 בקאנטרי במעלה אדומים, עמדו נאשמים 1 ו- 2 ליד שירותי הנשים כשהם תחת השפעת אלכוהול. השוטר פינקלשטיין שהוזעק למקום ביקש מהם לעזוב. בתגובה, החלו נאשמים 1 ו-2 להתפרע, והשוטר הצמיד אותם בכוח לפינה. בשלב זה הגיע המערער וניסה לשחרר את אחיזת השוטר מאחד הנאשמים, ובין היתר הוא היכה את השוטר בפניו. למקום הגיעה תגבורת של שוטרים והודע לנאשמים ולמערער על מעצרים. בתגובה, החלו המערער ושני הנאשמים להשתולל ולדחוף את השוטרים שנאלצו להשתמש בגז לפלל נגדם לצורך מעצרים. קצין המשטרה מוטי דגן הודיע לנאשם 2 שהוא עצור ואז נאשם 1 והמערער דחפו אותו ובעטו בו. בדרכם לניידת, צעקו שלושת הנאשמים, כל אחד בנפרד, "בני זונות, אני אזיין את השוטרים".

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר לביטול הרשעתו של המערער וטוען כי המערער הודה, קיבל אחריות והביע חרטה כנה על

עמוד 1

מעשיו. מדובר באירוע ישן מיום 13.8.11 ואילו כתב האישום הוגש בחודש ינואר 2014. מעת האירוע חלפו כמעט שש שנים. המערער הינו יליד 1990 ובעת ביצוע העבירה היה כבן 21 שנים בלבד. למערער אין עבר פלילי. עתידו עודנו לפניו והותרת רכיב ההרשעה על כנו עשויה לפגוע בו בדרכים רבות שטרם ניתן לצפותן. כיום עובד המערער כמנהל צוות בחברת בניה וכחלק מעבודתו הוא נדרש מדי פעם לעבוד במתקנים ביטחוניים, כך שהרשעתו עלולה לפגוע בפרנסתו. תסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו הינו חיובי ומתאר את המערער כאדם נורמטיבי שביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותו, המליץ להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו של"צ כעונש חינוכי. לפיכך, טוען הסנגור כי יש להתחשב במכלול שיקולים אלה ולבטל את הרשעתו של המערער. הוסף כי מדובר באירוע מזדמן והעיכוב בהגשת כתב האישום מעיד על חוסר החומרה בעיני המשיבה.

המשיבה טענה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט. האינטרס הציבורי גובר, בנסיבות מקרה זה, על האינטרס האישי של המערער. המערער הורשע בעבר בבית דין צבאי, וכן, המערער לא הצביע על נזק ספציפי הנובע מהרשעתו ועל כן הרשעה בתיק זה לא תגרום לפגיעה בפרנסתו. כל זאת, לצד נסיבותיו החמורות של האירוע. לפיכך, נטען כי יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הינו כבן 26 שנים, רווק, ללא עבר פלילי, מתגורר עם אביו בירושלים ועובד בחברת בניה כמנהל צוות. בגיל 14 שנים עבר למשפחה אומנת והחל להשתמש בסמים מסוג חשיש באופן מזדמן. כיום אינו עושה שימוש בסמים ובדיקה שמסר אישרה זאת. המערער היה אמור להתגייס לצה"ל, אך לאחר שריצה עונש מאסר בכלא צבאי השתחרר מהשירות. המערער קיבל אחריות לביצוע העבירה, הביע חרטה כנה ותיאר כי פעל תחת אלכוהול. שירות המבחן התרשם כי המערער מתפקד באופן נורמטיבי והמליץ על הטלת של"צ בהיקף של 140 שעות ולהימנע מהרשעתו.

דין

5. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקח על המעשים, הבעת חרטה מצדו, העדר עבר פלילי וגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות. כמו כן, במכלול השיקולים לקולה יש להתחשב בנסיבות חיים מורכבות כעולה מתסקיר שירות מבחן, בהתרשמותו החיובית של שירות המבחן מהמערער, בחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, בעובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי של כשנתיים וחצי לאחר האירוע ובכך שמעת האירוע לא נפתחו נגד המערער תיקים נוספים. יחד עם זאת, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע ומידת הפגיעה בערכים המוגנים. מדובר באירוע נמשך, בו תקף המערער שני שוטרים בעת מילוי תפקידם בתעוזה רבה, בצוותא ותחת השפעת אלכוהול. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ר': ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997)). לענין זה אין די בחשש כללי וערטילאי לפגיעה בעתידו, אלא יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטיית שעלולה להיגרם לנאשם בגין הרשעתו (ר': ע"פ 8528/12 צפורה נ' מדינת ישראל (2013); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (2013)). במקרה דנן, לא

הוכח כי הרשעתו של המערער תוביל לפגיעה ממשית וספציפית בו באופן הגובר על האינטרס הציבורי שבהרשעה.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ט' חשון, תשע"ז, 29 באוקטובר 2017, בהעדר הצדדים (בהסכמה).

המזכירות תמציא עותק מפסק הדין לצדדים.

**שירלי רנר,
שופטת**

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**